

- 6) Szósty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w zastosowaniu korekt finansowych wychodzących poza wydatki dotyczące Systemu Jednolitej Płatności, za rok 2006, obejmując tym samym wszystkie środki z pierwszego i drugiego filara.
- 7) Siódmy zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu w dziedzinie dotyczącej „obliczania sankcji” elementów przedstawionych przez organy portugalskie, z których wynika spełnienie postanowień art. 49 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004, jak również brak istnienia ryzyka dla Funduszu, z którego to względu zaskarżona decyzja stanowi w tej kwestii ponadto naruszenie zasady proporcjonalności.
- 8) Ósmy zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji w przypisaniu zarzucanego uchybienia wobec dowodów przedstawionych przez organy portugalskie wskazujące na pełne wykonanie postanowień art. 53 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004.
- 9) Dziewiąty zarzut dotyczący oczywistego błędu Komisji polegającego na nieuwzględnieniu dowodów przedstawionych przez organy portugalskie wskazujące na przestrzeganie art. 21 rozporządzenia nr 2237/2003 w roku 2004 i art. 13 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 w 2005 r. w odniesieniu do kontroli minimalnej gęstości drzew orzechowych.
- 10) Dziesiąty zarzut dotyczy oczywistego błędu Komisji w zakresie korekt dotyczących kwot wypłaconych w dziedzinie środka „Dodatkowe kwoty pomocy” — premie zwierzęce i kwoty jednolitej płatności wypłacone na podstawie praw szczególnych.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Aecops przeciwko Komisji

(Sprawa T-51/11)

(2011/C 139/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: AECOPS — Associação de Empresas de Construção, Obras Públicas e Serviços (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: J. da Cruz Vilaça i L. Pinto Monteiro, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 TFUE decyzji Komisji dotyczącej sprawy 880369P1 z dnia 27 października 2010 r., na podstawie której ograniczona została do kwoty 37 056 405 PTE (escudo) kwota pomocy zaakceptowana decyzją Komisji C(88) 831 z dnia 29 kwietnia 1988 r., i jednocześnie żąda się zwrotu kwoty 294 298,41 euro;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Pierwszy zarzut dotyczący naruszenia rozsądnego terminu na podjęcie decyzji, w związku z czym nastąpiło:

— przedawnienie okresu na wszczęcie postępowania: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja została przyjęta po upływie czteroletniego terminu ustalonego na przedawnienie czteroletniego terminu na wszczęcie postępowania, przewidzianego w art. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich. Podobnie, nawet jeżeli miałyby miejsce ewentualne przerwanie terminu przedawnienia, przekroczony został dwukrotnie okres przedawnienia bez wydania jakiegokolwiek decyzji zgodnie z postanowieniem akapitu czwartego ust. 1 art. 3 ww. rozporządzenia. Ponieważ upłynął termin przedawnienia na skorzystanie z odpowiedniego prawa, zaskarżoną decyzję należy uznać za bezprawną i nie podlegającą wykonaniu;

— naruszenie zasady pewności prawa: skarżąca uważa, że okoliczność, iż Komisja zezwoliła na upływ 20 lat od czasu zarzucanych nieprawidłowości do czasu podjęcia decyzji ostatecznej wiązało się z naruszeniem zasady pewności prawa. Owa fundamentalna dla porządku prawnego Unii Europejskiej zasada przewiduje, że wszystkie osoby mają prawo do tego, aby ich sprawy były rozpoznawane przez instytucje Unii w rozsądnym terminie;

— naruszenie prawa do obrony: skarżąca uważa, że zostały naruszone jej prawa do obrony w zakresie, w jakim, z uwagi na to, że upłynęło ponad 20 lat pomiędzy zarzucanymi nieprawidłowościami a przyjęciem decyzji końcowej, skarżąca pozbawiona możliwości przedstawienia swoich uwag w stosownym czasie, to znaczy w czasie, w jakim dysponowałaby jeszcze dokumentami, które umożliwiłyby jej uzasadnienie wydatków uznanych przez Komisję za niekwalifikujące się.

- 2) Drugi zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia: skarżąca uważa, że zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów ustanowionych przez art. 296 TFUE. W rzeczywistości bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje, nawet pokrótce, na powody, które doprowadziły do obniżenia pomocy finansowej przyznanej z EFS (Europejskiego Funduszu Społecznego), ani też pismo instytucji zarządzającej EFS, powiadamiające skarżącą o zaskarżonej decyzji nie przedstawia, nawet w minimalnym zakresie, powodów, które uzasadniły obniżenie rzeczowej pomocy, oraz które wydatki kwalifikują się, a które nie. Zdaniem skarżącej wada w postaci braku uzasadnienia powinna również doprowadzić Trybunał do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji.